

Tuy rời đi từ hồi trung học, đã nhiều năm như vậy, Tiêu Đế Chi vẫn nhớ in nơi này, xe nhẹ chạy đường quen đi tới trước cửa nhà Tô Vũ Trạch, quay đầu cười giấu tên nào đó đang thở phì phì: “Thể lực em sao kém như vậy, về sau ở trên giường phải hảo hảo dạy dỗ em.”

ở đây nghĩa là: ngựa quen đường cũ, hoặc đi nhiều thành quen, đại loại thế a a a a, anh vẫn còn nhớ đường tới nhà em.

“Anh! anh tên khốn này...” đang ở cửa nhà mình, còn không biết thu liễm lại, vạn nhất bị ba mẹ nghe được thì làm sao bây giờ, có điều y phải bò tới năm tầng, bản thân thở phì phì không ra hình thù gì, đáng đời bị hấn đặt ở dưới thân.

Tiêu Đế Chi gõ cửa, mới gõ một cái cửa đã mở ra, Tô mẹ mặt tươi cười nhìn Tiêu Đế Chi thì sững sốt vài giây, nghĩ thầm mới hơn một năm sao con trai bà trưởng thành đầy vị đàn ông, còn hình như cao hơn, phải nhĩ tử bà không hả?!

Nhìn mẹ hoa si trên dưới đánh giá Tiêu Đế Chi, nhanh chóng đứng ra, “Mẹ, con đã về, đây là bằng hữu con Tiêu Đế Chi.”

Tô mẹ vừa thấy con trai của bà lập tức vui vẻ ra mặt, đem bọn họ nghênh vào cửa, “Lão già, con nó về, còn dẫn theo bằng hữu nữa, ông mau ra đây nhìn a!”

“Thật sao? Nhanh, nhanh, ta đi xem một chút ——” Tô ba từ phòng bếp chạy ra, vừa nhìn thấy Tô Vũ Trạch, con mắt ánh lên tia sáng, trăm mối cảm xúc nhất thời ngổn ngang, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn, Tô mẹ cũng đỏ cả vành mắt, nội tâm kích động.

Tô Vũ Trạch thấy tình cảnh này không biết làm sao, “Ba, mẹ con đã về, ba mẹ vẫn khỏe chứ?” Tay cầm thật chặt hai tay ba mẹ có chút run rẩy, trong lòng không khỏi nhói đau, sau cơn đau là từng tia từng tia ầm ập vào tâm, con cái chính là báu vật của ba mẹ, dù không cam lòng thả cho con tự do tự tại lang bạt ở bên ngoài, nhưng sự lo lắng trong ánh mắt cũng nhớ nhung vẫn chưa từng dứt đoạn.

“Khỏe, khỏe ——, mẹ và ba con đều rất tốt.” Tô mẹ vỗ lưng Tô Vũ Trạch, có chút nghẹn ngào nói.

“Các con uống trước điểm trà, ba đi làm vài món ăn, lập tức sẽ xong.” Tô ba lúc này mới nhớ tới chính sự, bắt chuyện bảo bọn họ ngồi xuống rồi tiến vào nhà bếp bận việc.

Tiêu Đế Chi nho nhã lễ độ ngồi xuống uống trà, không chút biến sắc nhìn vào bên trong, nhìn thấy một chỗ thì khóe miệng cong cong, nhấp một ngụm trà che giấu.

Tô Vũ Trạch đắm chìm trong tình thân lâu ngày xa cách, không chú ý tới được vẻ mặt của hắn.

“Cậu là Tiêu tiên sinh sao? Tiếp đón không chu đáo, đừng thấy lạ a, xem nơi này làm nhà mình là được.” Tô mẹ khách khí nói, khí chất nho nhã thật hiếm thấy trên người bà.

“Gọi con Đế Chi là được rồi, đây là quà ra mắt cho bá mẫu.” Ôn hòa chân thành cười.

“Không cần khách khí như thế, những thứ này quá quý trọng, chúng ta không thể nhận.” Tô mẹ vội vã chối từ.

“Bá mẫu, ngài nói như vậy, làm con cảm thấy làm phiền ở đây.”

Nghe hẳn nói như vậy, bà không nhận cũng có vẻ không phóng khoáng a.

Tô Vũ Trạch ở một bên kinh ngạc nhìn Tiêu Đế Chi, cái tên này từ lúc nào trở lên ôn hòa lễ phép thế hả, đến cùng có bao nhiêu bộ mặt y còn chưa thấy, ha ha, ngược lại thời gian vẫn còn dài, bao nhiêu mặt y cũng mò ra hết, y rất đặc ý cười.

“Bình thường Vũ Trạch nhà ta gây không ít phiền phức cho cậu chứ? Nó thiện lương nhẹ dạ, ở bên ngoài đặc biệt dễ dàng bị người bắt nạt.”

“Đúng a, là đặc biệt dễ dàng bị người bắt nạt.” Có ý khác nhìn Tô Vũ Trạch.

“Vậy cậu với nó quan tâm nhau thêm một chút a, bá mẫu này chỉ có một đứa con trai, mà nó sau khi lớn lên tính cách càng ngày càng quái gở, chưa từng thấy nó mang bạn bè gì về nhà, cậu là người thứ nhất.”

“Bá mẫu, ngài yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc cậu ấy, ngài đừng lo lắng.” Tiêu Đế Chi kiên định hứa hẹn.

Tô Vũ Trạch nghe đối thoại của bọn họ, mặc dù biết mẹ sẽ không biết quan hệ giữa mình và Tiêu Đế Chi, nhưng khi nghe được mấy chữ ” với nhau”, tuy không phải ý đó, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được nhảy nhót một hồi.

“Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt.” Tô mẹ cao hứng nắm tay Tiêu Đế Chi.

Tiêu Đế Chi cứng người, cầm ngược tay bà.

“Con vào bếp giúp ba, hai người cứ trò chuyện.” Tô Vũ Trạch cảm thấy hai người vừa gặp mà đã như quen, trái lại y là con còn không chen được lời nào vào, nhưng trong lòng lại rất thỏa mãn.

“Hừm, được, con vừa vặn cùng cha con vừa làm tám nhắm.”

Tiêu Đế Chi luôn có thể lấy lòng người, cùng Tô mẹ tán gẫu rất có tư vị, bởi Tô mẹ thỉnh thoảng phát ra tiếng cười.

Tô Vũ Trạch vào bếp thấy ba đang thái rau, đi tới giúp trải khăn bàn, ai nhìn thấy ba như vậy, rất cực nghĩ thông suốt, nguyên lai phụ nam gia đình là di truyền a.

Trên bàn cơm, bốn người coi như vui vẻ hòa hợp, trong nhà cũng náo nhiệt hẳn lên, đã lâu không có như vậy, Nhị lão vui mừng vô cùng.

“Bá phụ, tài nấu nướng của ngài thật tốt.” Tiêu Đế Chi chân thành tán dương, Vũ Trạch trù nghệ cũng rất tốt. Cố ý đem cái thìa đánh rơi, cúi người xuống tìm tìm, lại kéo kéo ống quần Tô Vũ Trạch.

Làm gì? Nghi hoặc cúi người xuống, “Làm sao?”

“Danh sư xuất cao đồ a.” Nói xong còn hôn khê lên gò má Tô Vũ Trạch, mới chậm rãi đứng dậy ngồi xuống.

Thầy giỏi sẽ đào tạo ra trò giỏi.

Trái lại mặt Tô Vũ Trạch đỏ cả lên, cúi mặt làm tâm thần ổn định.

“Vũ Trạch, sao vậy?” Tô mẹ quan tâm hỏi dò.

Tô Vũ Trạch vội vàng ngẩng đầu, trừng mắt kẻ gây họa ở một bên thân nhiên ăn canh, khóe miệng còn ngậm thìa cười cười, ngay ở trước mặt ba mẹ, y một câu nói cũng không nói được.

“Sao mặt con lại đỏ thế?”

“A? Mặt đỏ? Con...chắc là món ăn quá cay đi.” Tô Vũ Trạch che giấu, lại oán giận nhìn Tiêu Đế Chi bên cạnh đang ngậm cười.

“Đế Chi, cậu thích ăn gì cứ gấp, đừng chỉ ăn mỗi cơm, đừng khách khí, đem chúng ta làm người trong nhà là được.” Tô mẹ nhiệt tình gấp rau cho Tiêu Đế Chi.

“Bá mẫu, con tự mình tới là được, đã lâu không tới nhà ngài ăn cơm, thật là có chút hoài niệm.”

“Cậu không phải lần đầu tiên tới sao?” Tô mẹ kỳ quái hỏi.

Tô Vũ Trạch vội vã giải thích, “Mẹ, Đế Chi trước đây là hàng xóm nhà chúng ta, mẹ còn nhớ mười mấy năm trước có nhà kia chuyển đi không, chính là nhà Đế Chi.”

Tô mẹ suy nghĩ một chút, “Ồ —— nguyên lai Đế Chi là hàng xóm nhà chúng ta a, nhiều năm không gặp, ba mẹ con hiện tại khỏe chứ?”

18. Chương 18: Thêm Một Em Trai

“Cũng khỏe, cảm ơn bá mẫu quan tâm.”

“Đúng rồi, năm đó sao nhà cậu lại vội vã chuyển đi, mới vừa cùng nhà cậu làm quen đã chuyển đi rồi.”

“Là vì cha mẹ con ly hôn.” Tiêu Đế Chi trầm tĩnh trả lời.

Tô mẹ theo bản năng người mẹ cảm khái: “Cha mẹ ly hôn, tổn thương nhất là người con, nhà ta ngay sát vách nhà cậu cũng thường thường nghe thấy ba mẹ cậu cãi vã, khi đó con mới học trung học đi, học nghiệp được ảnh hưởng à? Ta còn nhớ khi đó thành tích của con còn tốt hơn Vũ Trạch.”

“Từ nhỏ ở trong sự cãi vã của họ lớn lên, đã quen, bọn họ ly hôn trái lại như giải thoát, sau khi trưởng thành con tự ra ở riêng.” Tiêu Đế Chi không để ý lắm, giống như đang nói người khác.

Tô mẹ nghe xong là thật tâm đau lòng cho Tiêu Đế Chi, khi đó bà đặc biệt yêu thích đứa bé trầm mặc ít lời nhà hàng xóm kia, đáng về tính xảo gầy gò, nguyên nhân do trong nhà cha mẹ hay cãi vã tạo thành tính cách không thích cùng người giao lưu, toàn xa lánh mọi người, bây giờ nghe Tiêu Đế Chi nói hơi hợt như thế, càng đau lòng hẳn rất kiên cường, làm cha làm mẹ đại để chính là vậy đi, bảo vệ con mình, cũng không nhìn nổi con người khác bị làm khổ.

” Vậy cha mẹ cậu dạo này thế nào rồi?” Tô mẹ ôn hòa hỏi.

“Hai người kết hôn với người khác, rồi có gia đình.” Tiêu Đế Chi cười cười an ủi Tô mẹ không cần lo lắng cho mình.” Trước đây cha mẹ còn chưa ly hôn, cũng không náo nhiệt hữu ái như vậy, thường thường còn chưa ăn xong đã âm ỉ lên, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tan rã trong không vui, ly hôn xong con liền ở riêng, ăn cơm một mình vẫn thấy vui hơn, cảm giác uất ức cũng đỡ hơn, cảm tạ bá phụ bá mẫu, còn có Vũ Trạch.” Nói xong liền cúi đầu không nói nữa.

Tô Vũ Trạch kinh ngạc đến ngây người, vốn cho rằng hẳn kiêu ngạo cường thế như vậy nhất định là ngậm vừng thìa vàng sinh ra, khi còn bé là hài tử được ba mẹ cưng chiều tùy hứng, cao trung thì mới xem thường y, với bất kỳ người nào cũng ra vẻ cao cao tại thượng, nguyên lai sự thật lại khác, nhìn Tiêu Đế Chi cúi đầu không nói lời nào, quả nhiên là bản năng đại nam tử, suy nghĩ muốn đem hắn ôm vào trong ngực an ủi, trong lòng nảy lên điểm điểm thương tiếc, nhu hòa nhìn Tiêu Đế Chi, không ngờ Tiêu Đế Chi chợt dừng góc độ chỉ y mới thấy đắc ý ngoắc ngoắc khóe miệng, làm sao? Nụ cười này thật có cảm giác âm mưu, cùng tình cảnh không hợp a, dụi mắt, lại tát tát mặt, không nhìn lầm a, vẫn là vẻ mặt này, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Hài tử đáng thương, con hãy đem nơi này làm nhà mình, đem chúng ta thành người thân.” Tô ba lúc này đã đỏ cả vành mắt, Tô mẹ gạt đầu liên tục biểu thị tán thành, kéo tay Tiêu Đế Chi qua nắm thật chặt.

“Vâng vâng, được ạ, cảm ơn bá phụ bá mẫu, từ nhỏ con không cảm nhận được sự ảm áp của gia đình, ba mẹ chỉ bận bịu công tác, ly hôn xong, ba ba cưới người khác, mẹ mẹ cũng gả cho người khác, con thì cái gì cũng không có, cuối cùng bọn họ lại có hài tử, con thì càng không có chỗ dung thân.” Nói xong, Tô mẹ nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, Tiêu Đế Chi lập tức ôm lấy Tô ba Tô mẹ.

“Hài tử đáng thương, làm cha làm mẹ sao nỡ đối xử với con mình như vậy.”

“Không có chuyện gì, đều đã qua.”

Tình cảnh cảm động, Tô Vũ Trạch cũng quên vẻ mặt đắc ý kia của hắn, lòng thông cảm tràn lan rồi tỉnh rồi mù, bỗng nhiên, Tiêu Đế Chi lại từ sau lưng Tô mẹ ngẩng đầu lên, nhìn y tỏa ra một nụ cười thành công, tiếp theo lại ôm Tô ba Tô mẹ nói hết tuổi ấu thơ cô độc. A! Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào Tiêu Đế Chi nói dối, không giống a, vậy tại sao còn cười thành như vậy? Tô Vũ Trạch buồn phiền gãi đầu...

“Nếu con có hai người làm ba mẹ thì thật tốt rồi, rất ghen tỵ Vũ Trạch lại có ba mẹ ưu tú như vậy.” Tiêu Đế Chi đáng thương nói, trong đôi mắt lại lóe lên tia sáng kỳ dị, Tô Vũ Trạch càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái.

Tô ba Tô mẹ nghe Tiêu Đế Chi nói như vậy, trong lòng rất cao hứng, vẫn chưa có người nào khen bọn họ ưu tú nha, tên tiểu tử Tô Vũ Trạch kia thật không lương tâm, không nói tới chuyện khen bọn họ, chỉ bồi tán gẫu thôi cũng đã ít ỏi.

Tô mẹ nghĩ tới điều gì đó lại hưng phấn đề nghị: “Nếu không, Đế Chi, con làm con nuôi chúng ta đi.” Có thể có một đứa con tuần láng lại có hiếu tâm, Tô mẹ giấu lại cảm thấy hạnh phúc kiêu ngạo vô cùng.

“Có thể không?” Trong mắt Tiêu Đế Chi có loại thỏa mãn khi thực hiện được.

“Đương nhiên có thể, ta cùng lão già đã ngóng trông có một đứa con trai như vậy, lão già, ông nói đúng hay không?”

Tô ba gật đầu liên tục, tâm tình kích động không thôi.

Mặt Tô Vũ Trạch đầy dấu chấm than, ta chẳng lẽ không phải con trai của hai người sao, hai người có ‘Tân hoan’ liền quên ‘Cựu yêu’, (TTTT).

“Vậy...cha nuôi, mẹ nuôi!” Tiêu Đế Chi gọi xong sau liền chuẩn bị quỳ xuống.

“Ai ai...ai” Tô mẹ Tô phụ miệng đầy đáp ứng, khỏi nói cao hứng biết bao nhiêu vội vàng kéo Tiêu Đế Chi lên, “Vậy Vũ Trạch chính là anh con.” Quay đầu lại đem Tô Vũ Trạch đang sững sờ.”Vũ Trạch a, về sau Đế Vhi chính là em con, các con cố gắng ở chung đừng đánh nhau a.”

Cũng không phải trẻ con, làm sao biết đánh giá, lại còn muốn đánh nhau, ta đánh thắng được hẳn sao.”Được, được.” Tô Vũ Trạch vội vã trả lời, tình tiết phát triển thật nhanh, không làm được tình nhân, dĩ nhiên thành huynh đệ.

“Anh ——” Tiêu Đế Chi một mặt thành khẩn tiếng gọi Tô Vũ Trạch.

Cả người Tô Vũ Trạch run lên, làm soa nghe thấy thật khó chịu, còn thấm đến run rẩy, Tô ba trách cứ thanh: “Đế Chi gọi con, con làm sao không trả lời?”

“A? Dạ dạ, được,...em trai” Tô Vũ Trạch lần này thật sự không dám thất lễ Tiêu Đế Chi, đang yên đang lành thêm ra một em trai, ba mẹ còn thương không hết.

Tô ba Tô mẹ lòng tràn đầy vui mừng, lần này đã đúng là người một nhà.

Bữa này ăn thật lâu, cơm nước đều nguội, sau khi ăn xong, Tiêu Đế Chi đem Tô ba Tô mẹ đẩy lên trên ghế sofa phòng khách, “Cha nuôi mẹ nuôi, hai người ăn xong thì ăn chút hoa quả nghỉ ngơi đi, con đi rửa chén.”

“Con vừa tới đã rửa chén, thế sao được.” Tô ba cao hứng chối từ, đứa nhỏ này thật biết săn sóc hiếu kính người.

“Không có chuyện gì, con rửa là được rồi.” Tiêu Đế Chi cười đem Tô ba Tô mẹ dìu đến phòng khách, để bọn họ ngồi xuống.

“Để Vũ Trạch rửa đi, con đến theo chúng ta nói chuyện phiếm, gây dựng tình cảm.” Mới nhận đứa con trai nuôi này thật sự làm cho lòng bọn họ vui mừng tràn đầy, yêu thích không buông tay.

Tô Vũ Trạch bắt đầu rửa chén trong bếp, y ở trong bếp mà trong lòng lại không thăng bằng, con trai ruột hơn ba mươi còn không sánh được với con nuôi mới tới, ai...nhìn hình ảnh Tiêu Đế Chi cùng cha mẹ phụ tử tử hiếu, cảm thấy tình thân đi sâu hơn với ái tình, tự trách mình là một người con thật không xứng chức, trước giờ chưa từng hồng cho ba mẹ vui vẻ như vậy, Tiêu Đế Chi lúc trước khi trên đường về nhà đã nói, gọi ba mẹ mình phải gọi chính thức, nhìn người yêu của mình cùng người thân ở chung, không phải giường cung bật kiếm, không phải là nơi giữa tình thế khó xử, trong lòng tự nhiên nhẹ nhõm vui mừng không ngớt, hạnh phúc đại khái chính là như vậy đi.

Đang rửa chén, bỗng nhiên trên eo căng thẳng, quay đầu nhìn thì ra là Tiêu Đế Chi đang chống cằm trên vai y, tư thế rất ám muội.

“Hử, đang suy nghĩ gì đấy?” Tiêu Đế Chi ở trên mặt y hôn mấy cái, môi mỏng dán lên vành tai ôn lương nói thật nhỏ.

“Mau thả em ra, ba mẹ ngay ở bên ngoài đấy.” Giấy giụa cũng tránh thoát không được cánh tay mạnh mẽ của hắn.

“Huynh đệ chúng ta hữu ái, ba mẹ nhìn cũng sẽ không tức giận a.” Hai tay bắt đầu bắt quy củ, mò tới chỗ mẫn cảm sờ soạng, dấy lên ngọn lửa dục vọng.

“A...phỏng chừng sẽ càng vô cùng đau đớn!”

“Được rồi, cũng không đùa với em, sau đó còn rất nhiều cơ hội, ha ha, anh đi pha trà cho cha nuôi mẹ nuôi mới nhận uống, anh trại vậy em đi trước.” Tiêu Đế Chi tiêu sái đi ra ngoài.

Tô Vũ Trạch nghe xong cả người nổi da gà, phía sau lưng hàn khí ứa ra.

Sau khi tắm xong, đi tới phòng khách, Tô mẹ lập tức y kéo qua.

“Vũ Trạch, ngồi một chút, trong nhà đã lâu không có náo nhiệt như vậy, đến nói tình hình của con hiện tại một chút. Đế Chi vừa nói con đã có người thích, mẹ vốn còn dự định giới thiệu cho con mấy cô nương tốt đây.”

Tô Vũ Trạch tức giận nhìn Tiêu Đế Chi, nói như người vậy, nếu bảo ta mang về ta làm sao có mà giao ra a, “Có sao?”

“Có thích hay không chính con còn chưa rõ ràng hả, chẳng trách đến giờ vẫn không có đối tượng, nếu đã không có, ngày mai đi xem mắt, cô gái kia là cháu gái đồng sự mẹ trước đây, vóc người rất xinh xắn...”

Mau mau đánh gãy lời Tô mẹ, Tiêu Đế Chi nhìn y nửa ngày, thật như đang nói, người hãy nói như ta đã nói.”Con...con có người thích rồi.”

“Hả, như vậy a, vậy Đế Chi, con cũng đã trưởng thành, cũng không thể độc thân vậy a, con xem anh còn đã có bạn gái rồi.”

“Phốc...khụ khụ” Tô Vũ Trạch đem nước trong miệng phun hết ra ngoài, từ ” anh ” này y vẫn chưa thích ứng nổi, nếu ba mẹ biết mình không có bạn gái, mà người yêu lại là Đế Chi, thì sẽ như thế nào, thật không dám tưởng tượng.

“Con cũng có người thích.” Nói xong thâm tình nhìn Tô Vũ Trạch một chút.

Tô Vũ Trạch chợt dạ cúi đầu, không dám nhìn vào mắt hắn.

“Ha ha, vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Tô ba vui mừng cười nói.

Sau khi nói chuyện, Tô Vũ Trạch phát hiện Tiêu Đế Chi là tên dẻo mồm vô cùng, ba mẹ nói cái gì cũng sẽ tìm được đề tài phối hợp, không tranh luận không phản đối. Tô Vũ Trạch thậm chí đang nghĩ, nếu như cha

mẹ biết được quan hệ của bọn hắn, để hắn cùng mình chia tay, hắn có nghe lời chia tay mình không.

“Đã muộn, buồn ngủ, cha nuôi mẹ nuôi, hai người cũng phải ngủ sớm một chút, đêm mùa đông nhiệt độ sẽ xuống càng thấp hơn.” Tiêu Đế Chi lòng tốt nhắc nhở.

“Ừ, được, vậy Đế Chi ngủ cùng phòng với Vũ Trạch đi, giường hơi nhỏ, các người chịu khó chen chúc a.”

“Dạ, đã biết, ba mẹ đi ngủ đi.” Vũ Trạch cũng nhắc nhở.

Tô Vũ Trạch đưa ba mẹ đến phòng ngủ, trở lại phòng khách đã không thấy ai, người chạy đi đâu rồi? Đẩy cửa phòng mình ra, lập tức kinh ngạc đến ngây người, miệng nửa ngày không khép lại được

19. Chương 19: Vô Đề

“Tiểu Trạch Trạch ” Tiêu Đế Chi chỉ mặc một chiếc áo tắm dụ nhân nằm ở trên giường nhẹ giọng gọi, giường cũng không phải rất rộng, càng thu hút ánh nhìn, đèn ngủ mờ nhạt lấp lánh tỏa từ đỉnh đầu Tiêu Đế Chi xuống, khi con mắt hơi nheo lại, càng lộ vẻ câu nhân hấp dẫn, còn khuôn ngực mở rộng cảnh “xuân”, Tô Vũ Trạch nuốt xuống một ngụm nước bọt, hầu kết trượt xuống dưới rồi lại đi lên, tận lực khống chế ánh mắt của mình, phải biết ba mẹ đang ở cách vách, cách đến cũng không xa.

“Chuyện gì? Không đừng gọi em như vậy, buồn nôn quá đi.” Cố ý dời ánh mắt khỏi người hắn.

Tay Tiêu Đế Chi nhẹ nhàng đem áo tắm từ bể vai kéo một đường dài xuống dưới, lộ ra nửa ***g ngực màu mạch bên trái, bể vai cường tráng êm dịu hiện ra đột ngột lóe lên ánh sáng lung linh, bắp đùi thon dài uốn lượn, áo tắm chỉ có thể miễn cưỡng che lại vị trí hạ thân quan trọng, muốn ẩn muốn lộ, chỉ cần nhẹ nhàng mở vạt áo ra, là có thể nhìn khắp toàn thân. (đoạn này có chém hơi nhẹ).

“Đương nhiên là thỏa mãn em a, anh trai ” mị nhãn ném qua, dẫn tới tim Tô Vũ Trạch run theo.

“Mấy ngày nay chúng ta sẽ cấm dục một hồi, nếu không ba mẹ sẽ biết quan hệ của chúng ta.” Tô Vũ Trạch nghiêm trang nói.

“Tô Vũ Trạch, ‘anh’ nói còn không thấy ngại.” Che mặt làm bộ gào khóc, “Năm đó, ‘anh’ gạt tôi đến gian phòng này, ý đồ làm tôi say rồi thực thi, khi đó sao ‘anh’ không sợ ba mẹ biết, cả đời tôi thuần khiết hoàn toàn hủy trên tay ‘anh’, còn bị ‘anh’ bẻ cong sờ sờ ra đó.” Nói xong còn rất oan ức trừng mắt Tô Vũ Trạch.

Bị Tiêu Đế Chi lên án ‘Tội danh’ khiến cho tay chân luống cuống, “Chuyện đó...chuyện đó đã qua...”

Lại khiêu khích ở trước ngực mình vẽ vòng tròn, “Đừng che giấu thú tính ‘anh’ đối với tôi, ngày hôm nay

không cần chuốc say tôi, tôi đây nằm ở trên giường mặc ‘anh’ tùy ý cường bạo, thế nào?”

Bên tai Tô Vũ Trạch vang lên ong ong, ‘Tùy ý cường bạo’, quá mê người, bản thân chưa từng làm công, thưởng không? Không được, tuyệt đối không thể, động tĩnh lớn như vậy, ba mẹ nhất định sẽ nghe được.

“Do dự nữa, cơ hội sẽ không có.”

“Xem dáng vẻ quần áo không chỉnh tề anh đi, bé ngoan mau ngủ!” Quả quyết từ chối mê hoặc.

“Xem ra tôi không làm thụ được, chỉ có thể cả đời làm tổng công đại nhân” Tuy ngữ khí ai oán, vẻ mặt lại rất đắc ý, trong mắt tràn ngập đồng tình cùng đùa giỡn Tô Vũ Trạch.”Tổng công đại nhân công đức vô lượng, tổng thụ mỹ nhân vạn thụ vô cương “

“Ạch...không biết xấu hổ!” Suy nghĩ hồi lâu chỉ nói ra được mỗi từ này, đối với tên Tiêu Đế Chi này y triệt để không có cách nào. Đi tới tủ quần áo từ bên trong lấy chăn gối ra, “Em ngủ dưới đất, anh ngủ trên giường là rồi, miễn cho anh dục hỏa đốt người, tai vạ tới cá trong chậu.”

“Không được, chúng ta ngủ cùng nhau!” Đứng dậy đuổi cánh tay đem Tô Vũ Trạch kéo đến trước mặt mình, “Em chẳng lẽ không muốn ngủ cùng anh, hả?”

Không phải phí lời sao, không phải là không muốn, là không thể, “Ngày hôm nay...không...hành.” Hai tay chống đỡ ***g ngực đang chậm rãi áp sát tới mình.

“Nhưng em đã nghĩ hôm nay.”

“A!” Bất ngờ bị Tiêu Đế Chi đẩy ngã lên giường khiến Tô Vũ Trạch sợ hãi kêu một tiếng, nhớ tới điều gì vội vã dùng tay che miệng lại. Chẳng may lại phát sinh tiếng động gì đánh thức ba mẹ thì sao.

“Em không phải chê cốt truyện của chúng ta rất đơn điệu sao, bây giờ tên nào đó (tác giả a) đem chúng ta sắp xếp thành huynh đệ, lại là nơi ‘hiện trường gây án’ của em ngày trước, ngày tốt mỹ cảnh như vậy, chúng ta sao mà không làm, phụ lòng tâm ý lão nhân gia nha.” Tay đưa xuống dưới lớp quần sờ soạng, ở trước núm vú hấn dừng lại, vân vê kéo ấn, “Anh nói xem đúng hay không? Anh trai “

“A a...” miệng bị che, chỉ có thể phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, cái gì mà nói hiện trường gây án, năm đó rõ ràng y bị hấn đánh tới sưng mặt sưng mũi, ba mẹ hỏi chỉ có thể nói dối nói mình đụng vào tủ đầu giường, làm tổn thương mắt, lại lăn xuống giường bị giập mũi, cánh tay, cái bụng...bây giờ còn bị hấn nói như vậy, thật sự khổ không thể tả...

“Vừa nghĩ tới được làm với ‘anh trai’, em đã hưng phấn không chịu được. ‘Anh trai’, có phải ‘anh’ cũng rất kích động a.” Không đợi y trả lời liền hôn xuống tới tấp.

Vài tiếng anh trai thốt ra khiến Tô Vũ Trạch không ngừng kêu khổ, vốn dĩ cái tên này dục vọng đã mạnh, lại có thêm cái thân phận anh trai gây đủ kích thích, sau này mình...

(Mỗi nào đó: Ai bảo người cảm thấy người cùng Tiêu Đế Chi trong lúc đó quá Thanh thủy, không được độ giả hoan nghênh, ha ha, hiện tại có mình người chịu.)

“Thả em ra, ba mẹ sẽ nghe được, đừng như vậy.” Tô Vũ Trạch nhẹ giọng kháng nghị.

“‘Anh trai’, ‘anh’ lại nhấn tâm đối xử em trai như thế, ‘anh’ xem em.” Hắn lôi kéo tay Tô Vũ Trạch bao bọc lấy dục vọng của mình, “Nhấn nhẹn rất đau người.”

“Anh đi tắm nước lạnh... a...a, đau quá!” Tô Vũ Trạch bị đau kêu lên.

Tiêu Đế Chi nghe Tô Vũ Trạch nở lòng bảo hắn ‘đi tắm nước lạnh’ ‘tự mình giải quyết’, tức giận hôn lên Tô Vũ Trạch, khẽ cắn lại đầu lưỡi y.

Hai tên trẻ tuổi thân thể kề sát, cọ xát lẫn nhau, khó tránh khỏi sát súng cướp cò, hướng hồ một người trong đó đã dục hỏa đốt người, nhiệt độ nóng bỏng do Tiêu Đế Chi truyền tới trên da Tô Vũ Trạch, rót vào trong cơ thể, làm nổi lên dục vọng...

“Ồ...không đúng...a...không phải anh nói để em...” Tô Vũ Trạch hơi đẩy Tiêu Đế Chi ra.

“Để em làm gì?”

“Để em...để em tùy ý cường bạo sao.”

“Vốn định để em ở trên, nhưng ai bảo em do dự không quyết định, hiện tại cơ hội đã hết. Còn nữa, em là ‘anh trai’, nên phải cho anh.”

Tiêu Đế Chi đáng vẻ đương nhiên làm trong lòng Tô Vũ Trạch phiền muộn muốn chết, đủ loại không muốn...

Tô Vũ Trạch không phản ứng.

“Vậy anh dùng cường lực, em đừng quên anh đã từng luyện qua.”

Vẫn không phản ứng.

“Thật sự sẽ rất đau, ngày mai em sẽ không xuống giường được giường, ba mẹ hỏi thì trả lời làm sao?” Dem

vấn đề vút cho Tô Vũ Trạch không nói lời nào.

“ ... ”

Nhân lúc Tô Vũ Trạch nghi hoặc thả lỏng thân thể, nhanh chóng tiến vào thân thể của y.

“A...Tiêu Đế Chi...anh là đồ khốn nạn...”

“Gọi anh Đế Chi là được rồi.” Tiêu Đế Chi thỏa mãn cười nói.

“...Khốn nạn!”

“Em nói lớn như vậy là muốn gọi ba mẹ tới quan sát chúng ta sao? Khẩu vị thật nặng a.” Tiêu Đế Chi trêu nói.

“ ... ”

Cắn chặt hàm răng, khắc chế không để bản thân phát ra âm thanh, khoái cảm mãnh liệt trên thân thể như sóng không ngừng ập tới, Tô Vũ Trạch liều mạng áp chế, trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào trầm thấp, bầu không khí căng thẳng cùng hoàn cảnh đặc biệt làm Tô Vũ Trạch bắn ra sớm, sau khi cao trào qua đi thân thể càng thêm mất cảm, càng khiến lòng căng như dây cung. Trong lòng oán giận Tiêu Đế Chi đang ở trên giường oai.

Rất lâu sau giường mới ngừng rung lắc, Tô Vũ Trạch cảm giác cực kỳ mệt nhọc, so với bất kỳ lần nào thì bây giờ vẫn mệt nhất, vô lực nằm lỳ ở trên giường thở dốc, mà Tiêu Đế Chi thì thỏa mãn ôm Tô Vũ Trạch làm nũng, “Vũ Trạch ca ca, ‘anh’ thật tốt.”

Nghe xong muốn thổ huyết...nhưng không có khí lực phun ra.

“...” muốn mắng hắn, nhưng không lấy ra nổi khí lực phản bác một câu.

Mà Tô ba Tô mẹ ngủ say lại không biết sát vách, con nuôi ôn văn nho nhã bọn họ vừa nhận đã đem con ruột ăn sạch sẽ

20. Chương 20: Con Trai Tiêu Chuẩn

Tô Vũ Trạch nửa ngày mới lấy lại sức, vừa làm mấy lần quá kịch liệt, sau lưng Tiêu Đế Chi còn thỏa mãn ôm y, nhẹ nhàng dùng thân thể chạm vào người phía sau, nhẹ nhàng hỏi: “Đế Chi, những gì lúc đó ăn cơm

anh nói với ba mẹ đều là thật sao?” Luôn cảm thấy lúc ăn cơm ấy vẻ mặt Tiêu Đế Chi rất quái dị.

“Đương nhiên là thật, anh rất ghét nói dối, luật sư luôn lấy sự thật để nói.” Nói xong Tiêu Đế Chi khẽ cắn bả vai non mềm, rồi liếm liếm..

“Vậy sao lại nhìn em với vẻ mặt đó?” Hơi hơi ngửa, khó nhin cử động vai một cái, trở mình ôm lấy Tiêu Đế Chi, tay đặt ở trên eo hấn khiêu gợi.

“Nhìn về phía em khoe khoang vì khổ nhục kế anh đem ba mẹ em bắt được thành công a, lẽ nào em không cảm thấy sao?” Vẻ mặt đắc ý.

“Khổ nhục kế? Không phải anh rất ghét nói dối sao?” Cha mẹ ly dị, gia đình tan nát, tuổi ấu thơ không có hạnh phúc, lẽ nào đều là lừa gạt ba mẹ sao, nếu như không phải gạt người, vậy sao khi nói về mặt không hề thương tâm?.

Biết Tô Vũ Trạch đang nghi ngờ cái gì, không sao cả nhú nhú mày, “Anh nói đều là thật, có điều với anh mà nói đã không đáng để tâm nữa, dù sao anh đã không còn là thiếu niên thời kỳ trưởng thành, nếu những lời này có thể đánh động ba mẹ em, đương nhiên phải khéo sử dụng, xem đi ba mẹ em không phải nhận anh làm con nuôi sao, chúng ta hiện tại là người một nhà rồi.”

Vì thế mà lúc cao trung anh mới làm một bộ xa cách ngàn dặm, kỳ thực nội tâm rất khát vọng hạnh phúc, khi đó y lại đánh chủ ý lên hấn, tâm tình hồi hận đau lòng xoắn xuýt với nhau, cánh tay nắm chặt, vụng vụng ôm lấy Tiêu Đế Chi, vùi đầu ở trước ngực hấn, sâu sắc ngửi mùi vị da thịt trên người y yêu.

“Tuy ba mẹ còn chưa biết quan hệ của chúng ta, thế nhưng anh có thể lấy thân phận con nuôi để bù đắp cho ba mẹ, anh đã rất thỏa mãn, hơn nữa anh chưa từng có một khoảng thời gian gia đình hạnh phúc như vậy, có thể trở thành một thành phần trong nhà em, anh đã rất hạnh phúc, em không cần cảm thấy anh bị thua thiệt. Anh yêu em.” Hôn lên sợi tóc mềm mại của Tô Vũ Trạch, mùi hương trong lành quanh quần chớp mũi.

“Cảm ơn anh, em cũng yêu anh.” (Mặc ói ==)

Ôm nhau ngủ... (==)?

Buổi sáng, Tiêu Đế Chi một thân tinh thần thoải mái rời giường bởi Tô ba làm đồ ăn sáng, sau đó về phòng xem Tô Vũ Trạch vẫn ở trên giường gất gao ngủ, sủng nịch xoa bóp chớp mũi của y, nhìn y ngửa ngáy dùng tay xoa nhẹ mũi, càng cảm thấy thú vị, cúi người hôn lên mặt một cái, rồi rón rén đi ra, yên lặng đóng cửa phòng lại, tới nhà bếp đem đồ ăn giữ ấm.

Nhìn Tô ba đang muốn đẩy cửa ra ngoài, “Ba nuôi, ba đi mua thức ăn hả? Con đưa ba đi.”

“Không cần, ba tự đi được, bên ngoài lạnh lắm.” Tô ba ôn hòa nói.

“Tết nhanh đến, muốn mua đồ gì cũng sẽ rất nhiều, người cũng nhiều, vẫn nên để con đưa đi.” Nói xong đã đổi giày chuẩn bị đi ra ngoài.

Xem không từ chối được hẳn, đành đồng ý...

Quả nhiên người đi chợ nhiều vô cùng, tuy vẫn còn sáng sớm, tiểu thương trên đường cũng khá nhiều. Không lâu sau đã mua được thật nhiều đồ, Tiêu Đế Chi sẵn sóc xách đồ hết, mang theo một đứa con nuôi mặc kệ bề ngoài hay khí chất đều rất xuất sắc đi mua thức ăn trên phố, trong lòng hay mặt Tô ba viết đầy tự hào, cao hứng tới không cần nói cũng biết, quan trọng nhất còn cực kỳ hiếu thuận ông, còn thỉnh thoảng nhắc nhở ông người lớn tuổi nên ăn nhiều những gì, lúc nào không khỏe nên ăn cái gì.

Tô Vũ Trạch không thường xuyên về nhà, Tô ba thường thường đều cô đơn cùng Tô mẹ ở nhà, trong tiểu khu nhiều lão nhân cũng đã có cháu trai cháu gái, Tô ba thường ước ao có cháu ôm lấy chân mình làm nũng, cũng có lúc Tô ba rất cô đơn, những lão nhân khác cũng thường an ủi ông nói, con trai của ông là ở bên ngoài gây dựng sự nghiệp, so với con trai nhà ta có tiền đồ hơn. Nhưng con mình không ở bên cạnh mình, trong lòng vẫn rất vắng vẻ.

Bây giờ con trai không chỉ trở về, còn nhận thêm đứa con nuôi hiếu thuận.

“Tô lão, đây là?” Vương Bá cạnh nhà cũng đi chợ mua thức ăn.

“Ha ha, đây là con nuôi tôi Đế Chi.” Kiều ngạo giới thiệu.

“Nhìn dáng dấp kia, thật đẹp trai a!” Mấy bác gái trong tiểu khu cũng vây quanh.

“Còn là một luật sư đấy.” Tô ba thấy người vây xem càng ngày càng nhiều, trong lòng rất tự hào.

“Không chỉ là một nhân tài, sự nghiệp còn rất thành công nha!”

“Không biết có người yêu chưa a?”

“Con gái của tôi cũng rất tốt đó, không biết...”

“Làm việc ở chỗ nào vậy?”

“...”

Tiêu Đế Chi trước sau mỉm cười ôn hòa gật đầu trả lời.

Mua xong thức ăn về nhà, gần như hơn một nửa tiểu khu đều biết Tô lão mới vừa nhận con nuôi rất xuất sắc, nghị luận sôi nổi khen không dứt miệng.

Tô ba mua thức ăn trở về miệng cười đến không ngậm mồm vào được.

Tiêu Đế Chi về tới nhà xem Tô Vũ Trạch vẫn chưa dậy, rất kỳ quái, bình thường vào lúc này đã dậy rồi a, đẩy cửa phòng ra thấy Tô Vũ Trạch dựa vào đầu giường, mỉm cười hỏi, “Làm sao?”

“...” Không nói lời nào chỉ nhìn Tiêu Đế Chi.

“Tỉnh rồi làm gì còn ở trên giường, mau dậy ăn sáng.”

“...đau thắt lưng.” Nửa ngày nhả ra hai chữ.

“...ha ha ha...ha ha ha...đến đến, anh xoa bóp cho em...lần sau anh... sẽ nhẹ nhàng.” Tiêu Đế Chi không nhận được ở trên giường cười gập bụng.

Tô Vũ Trạch vừa tức vừa thẹn trừng mắt tên đầu sỏ cười đến không còn hình tượng.

Cố ngừng cười, Tiêu Đế Chi vẫn là đau lòng giúp Tô Vũ Trạch xoa eo, “Nằm xuống, anh xoa bên dưới cho.”

Tô Vũ Trạch chần chờ một chút, nhưng vẫn nằm xuống, không ngờ thủ pháp của Tiêu Đế Chi rất thành thạo, cường độ cũng vừa tay, rất thoải mái, đau nhức trên eo cũng dần dần giảm thiểu, nhắm mắt lại an tâm hưởng thụ Tiêu Đế Chi phục vụ.

Mười mấy phút qua đi, Tiêu Đế Chi vỗ xuống cái mông Tô Vũ Trạch, “Dậy, đi ăn sáng”

“Hả, được.” Tô Vũ Trạch lưu luyến rời giường mặc quần áo.

Tô Vũ Trạch vừa rời giường, cảm thấy bầu không khí trong nhà rất nhẹ nhàng, đặc biệt lão ba rất hưng phấn dị thường.

Buổi chiều thì.

“Mẹ nuôi, con cùng mẹ đi dạo phố đi.” Tiêu Đế Chi hiếu kính nói với Tô mẹ.

“Được, bình thường Vũ Trạch sẽ không theo mẹ đi dạo phố, vẫn là con hiếu chuyện a.” Tô mẹ vui mừng cười.

“Con chưa từng có cơ hội cảm nhận được tư vị tình mẹ cùng cảm giác hiếu kính ba mẹ, hiện tại có mẹ nuôi, con cảm thấy rất hạnh phúc.”

Tô mẹ nghe xong càng đem Tiêu Đế Chi thương đến trong lòng, lôi kéo tay chỉ nói được như vậy.

Tô Vũ Trạch ở một bên xem TV nhìn hai người bổ sung tình cảm thì ghen tỵ vô cùng, suy nghĩ lần trước lại nảy lên, thừa lúc Tô mẹ trở về phòng lấy túi, vội vàng chạy tới chỗ 'em trai' Tiêu Đế Chi hiếu thuận, ngẩng đầu chu miệng hỏi: “Em hỏi anh a.”

Tiêu Đế Chi thuận theo nói: “Hỏi đi.”

“Nếu như mẹ biết quan hệ của chúng ta, muốn anh với em tách ra, anh có nghe theo mẹ không?” Con mắt nhìn chăm chăm Tiêu Đế Chi, chờ mong trả lời.

“...”

“Nói đi?” Tô Vũ Trạch lắc lắc hẳn, “Quên đi, không nói thì không nói.”

“Ha ha...anh nói, em đang ghen với ta hay ghen với mẹ a? Ha ha, quá đáng yêu.” Cười đến nước mắt chảy ra..

“Ạch...có một chút đi.” Đẩy Tiêu Đế Chi cười đến vui vẻ, “Không cho cười em.”

“Làm sao lại trẻ con vậy a, đương nhiên chỉ muốn hiếu thuận lão nhân gia a, ai như em đồ không có lương tâm.”

“...” không nói nên lời, người mới là đồ không có lương tâm!

Xoa xoa tóc Tô Vũ Trạch, chuẩn bị cùng mẹ nuôi đi dạo phố.

“Mẹ nuôi, mẹ xong chưa?”

“Ừm, được rồi, mẹ còn có mấy người bạn muốn đi cùng.”

“Vậy chúng ta xuống lầu trước chờ các bà đi.”

Tô Vũ Trạch chỉ nhìn mẹ cùng Tiêu Đế Chi ra ngoài.

Đợi bạn bè Tô mẹ đến hết rồi, lại kể lại chuyện buổi sáng mua thức ăn đó, Tô mẹ phản ứng so với Tô ba còn muốn lớn hơn, thêm vào bạn bè bà đều là phụ nữ, người ta thường nói ba người phụ nữ thành cái chợ, khi nói chuyện lú ra lú rít, Tiêu Đế Chi chỉ nhún mày một cái sau đó vẫn khiêm tốn có lẽ mỉm cười.

Tô mẹ kéo Tiêu Đế Chi cùng một đám bạn già đi siêu thị mua sắm, Tiêu Đế Chi thoải mái quẹt thẻ trả tiền khiến cho bà ở trước mặt bạn bè mặt mũi tăng vọt, trong lòng vui rạo rức.

Mấy ngày ngắn ngủi, Tiêu Đế Chi đã hoàn toàn thành một người con tiêu chuẩn kính hiếu Tô ba Tô mẹ, bởi Tô ba mua thức ăn, chơi cờ, uống trà, bởi Tô mẹ đi dạo phố, chơi mát chược, xem TV.

Tiêu Đế Chi cũng thuận theo tự nhiên đem chữ ‘nuôi’ bớt đi, chỉ gọi “Ba, mẹ”, Tô ba Tô mẹ cũng cao hứng đáp lời.

Thật là, Tô Vũ Trạch nghĩ, Tiêu Đế Chi quả nhiên thành người một nhà, vậy xem như hai chúng ta chính thức ở cùng nhau sao?

21. Chương 21: Cẩn Phải Lưỡi

Được mấy ngày nghỉ hưởng thụ tết xuân, trong không khí vui vẻ ấm áp rất nhanh đã trôi qua, cũng đã đến lúc phải rời đi, ngày xưa trong nhà có chút trầm lắng nhưng giờ có Tiêu Đế Chi tới nên đặc biệt sinh động vui vẻ, ba mẹ đều mỗi ngày vui vẻ ra mặt, hàng xóm láng giềng cũng nhìn Tiêu Đế Chi khen không dứt miệng, tuy vẫn xuất hiện vài bác gái đến giới thiệu đối tượng cho hần, nhưng cũng đủ chứng minh đàn ông như hần ưu tú cỡ nào, nghĩ tới phải rời đi, ba mẹ vẻ mặt không muốn, Tô Vũ Trạch nhẹ nhàng thở dài, lông mày cũng nhẹ nhàng nhíu.

Thường thường thấy Tiêu Đế Chi lén lút ở một bên gọi điện thoại xử lý công việc luật sư, tuy rằng hần không nói, nhưng y lại để Đế Chi bỏ lại một đồng công việc đến bởi mình với người thân, trở lại Sự Vụ Sở sợ là phải bận bịu trên mấy ngày mấy đêm mới có thể làm xong, trong lòng vừa cảm động lại đau lòng, ngược lại còn có áy náy.

“Sao vậy?” Tiêu Đế Chi đi tới ban công, cánh tay ôm ngang eo Tô Vũ Trạch, cảm nhẹ nhàng đặt ở trên vai y.

“A?” Thoáng chốc cả kinh rồi xoay người, “Anh sao lại ở chỗ này, không phải bởi ba chơi cờ sao? Sao thế?”

“A! Em xoay người mạnh quá làm anh cẩn phải đầu lưỡi, đau quá, hình như chảy máu.” Bị đau che lại miệng mình, nhăn mũi, oán giận nhìn Tô Vũ Trạch.

“Xin lỗi, em không biết sẽ như vậy, không có sao chứ? Đến, đưa em xem thử, ” Xin lỗi nâng mặt Tiêu Đế Chi lên, cẩn thận kiểm tra vết thương.”Cẩn phải rồi, còn chảy máu, có đau không hả?”

“Đương nhiên đau a!” Về mặt đột nhiên từ đau đớn chuyển thành yêu nghiệt, “Em liếm cho anh sẽ không đau nữa.”

“...” Không có lời nào để nói, liếm cho người không phải là hôn lưỡi sao, thật là bất cứ lúc nào cũng không buông tha cơ hội đùa giỡn mình “Liếm cho anh cũng vô dụng, em là bác sĩ, chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp hả, vậy em nói, vết thương này phải làm sao bây giờ?” Ai oán trừng mắt Tô Vũ Trạch.

“Giúp anh bôi thuốc tiêu viêm là được, lúc ăn cơm anh lại chú ý tý là ok.” Nói xong liền kéo Tiêu Đế Chi tới phòng khách, tìm hộp cứu thương, cầm bông ngoáy tai tiêu độc chấm chút nước thuốc, “Ngoan, lè lưỡi ra.” Dụ dỗ từng bước.

“...” lắc đầu, thật ra chỉ là vết thương nhỏ, nó có thể tự động khôi phục, đáng vẻ làm bộ bị thương rất nặng, chỉ là muốn hôn y thôi, từ khi ở gian phòng lần kia qua đi, tên kia nói cái gì cũng không để cho mình chạm vào, nhất quyết cấm dục.

“Nghe lời, nếu không ‘anh’ sẽ tức giận.” Bày ra đủ các trận thế dụ dỗ.

“Ạch...” Tiêu Đế Chi vô cùng ngạc nhiên, lúc này lại đeo mác ‘anh trai’ lên, lúc đang ‘ây ấy’ ‘thì hẳn gọi y là ‘anh trai’, chủ yếu muốn tăng tính thú vị, bây giờ y còn thật sự coi hắn là ‘em trai’.

“Đế Chi, đến, ngoan.” Ra vẻ huynh trưởng yêu thương.

“Những thuốc này bôi ở đầu lưỡi sẽ rất đáng a.” Hai tay che kín miệng, cũng không muốn lưỡi mình bôi thuốc, “Không có chuyện gì, anh rất tốt.”

“Không được, vừa nãy nhìn anh rất đau, hơn nữa trong cổ họng có rất nhiều vi khuẩn, vạn nhất nhiễm trùng sinh mủ sẽ không tốt.” Nói xong nhào lên lấy bàn tay Tiêu Đế Chi ra.

Tiêu Đế Chi không ngừng lui về phía sau, mãi đến khi ngã ngồi xuống ghế sofa phía sau mới thôi, miệng thì ngậm chặt, hai tay bảo vệ vững vàng.

Tô Vũ Trạch lúc đầu còn khẩn trương quan tâm muốn bôi thuốc cho hắn, sau đó phát hiện vẻ mặt Tiêu Đế Chi chán ghét nè tránh càng ngày càng thú vị, thật giống trẻ con sợ tiêm thuốc, còn chơi rất vui, về mặt buồn cười chỉ lộ ra nháy mắt, lại giả làm anh trai uy nghiêm, không ngừng mà áp sát tên nào đó ở trên ghế sofa giả dụ “Đến, nhanh há to mồm, đem lưỡi lè ra.”

“Vũ Trạch, con đang làm gì? Sao lại đè lên người Đế Chi?” Tô ba chờ đã lâu không thấy Tiêu Đế Chi đến bởi ông chơi cờ, liền đi ra tìm, sau đó thì nhìn thấy tình cảnh hoa hoa lệ lệ như trên.

Tô Vũ Trạch ngẩng đầu nhìn lên, là ba, vội vã từ trên người Tiêu Đế Chi nhảy xuống, “Ba, ba đừng hiểu

lầm, là Đế Chi cần phải cười, con đang giúp hẩn bôi thuốc.” Ở một cạnh khác của khuôn mặt, ẩn giấu vết đỏ lộ ra.

“Đúng ạ, ba, con cần phải cười.” Nhìn Tô Vũ Trạch quần bách, sợ ba phát hiện chuyện giữa bọn họ, nếu như bị phát hiện, những ngày xây dựng tình cảm kia, nỗ lực ra sức sẽ toàn bộ trôi theo dòng nước, với không dám chắc ba mẹ còn cho là hẩn tiếp cận bọn họ có ý không tốt, vào mục đích khác, với việc hồi trung học cũng không phải, vội vàng giải thích, còn lẽ lưỡi, “Không tin, ba xem, mới vừa nãy còn chảy không ít.”

Tô ba cúi đầu nhìn nhìn “Hừm, vết thương còn rất sâu.”

Thấy sắc mặt ba hơi hòa hoãn, Tô Vũ Trạch thở phào nhẹ nhõm, “Con bôi thuốc cho hẩn đây.”

“Hừm, Vũ Trạch, con là bác sĩ, phải chăm sóc Đế Chi thật tốt.”

“Vừa nãy hẩn còn không cho con bôi đó.” Tô Vũ Trạch nhìn về Tô ba oán giận mách lẻo.

“Đế Chi, thật không?” Tô ba kinh ngạc hỏi.

“...Nào có chuyện này.” Tiểu tử này, vừa giải vây, giải thích rõ ràng đã hả hê như vậy, liên hợp với ba, quên đi, để người bôi là được, liền há miệng ra, lẽ lưỡi, “‘Anh’ bôi đi.”

“Thế mới đúng chứ.” Tô Vũ Trạch hài lòng đem nước thuốc bôi vào vết thương.

Tô ba thấy không có chuyện gì thì đi khỏi.

Còn lại hai người mặt đối mặt lẳng lẳng ngồi ở trên ghế, ánh sáng nắng chiều nhu hòa phóng xuống trên lưng Tiêu Đế Chi, tôn lên đường vẽ thanh lệ, làm Tô Vũ Trạch hoảng thần, hơi hơi choáng váng, nhưng khuôn mặt người trước mắt này lộ ra tình yêu sâu đậm cùng khát vọng, còn có bông ngoáy tai đang thắm xuống đầu lưỡi ướt át đỏ tươi, cuộn lấy nước bọt sáng trắng nước bọt, làm y khẩn trương hẩn lên, cả người sinh ra một loại tình cảm lạ thường.

“A, thật là đáng a...” đầu lưỡi nếm được bị đắng, Tiêu Đế Chi nhú mày.

“Chịu khó một tý là được, cố gắng không đụng đến vết thương.” Âm thanh có chút ám ách, Tiêu Đế Chi kêu đắng đúng lúc kéo lý trí y về, dè xuống dục vọng sâu xa ở chỗ kia.

Tiêu Đế Chi đột nhiên kéo khóe miệng lên cười xấu xa.

Tô Vũ Trạch còn chưa kịp phản ứng, miệng đã bị che kín, một đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng y trắng trơn không kiêng dè đi khắp nơi, “A, thật là đáng a!”

Mãi đến khi vị đắng trong miệng tan đi, Tiêu Đế Chi mới thả Tô Vũ Trạch ra, cười trộm y lúc này đang đỏ cả mặt, “Thế nào? Mùi vị không sai chứ?”

Dùng tay che miệng lại, bĩu môi, quả nhiên rất đắng a, không để ý tới Tiêu Đế Chi cười xấu xa, vội vã lao đảo chạy vào WC súc miệng, đương nhiên còn có một bí mật, thân thể của y vừa nãy như bị nộ hôn kia kích thích, nó như liều thuốc làm người ta buông thả, *** như hồng thủy gào thét chạy tứ tung.

Tình dục như hồng thủy dâng cao gào thét phong tỏa địa lao, ở trong máu hoành hành, nhất định phải mau chóng né tránh hẳn, ở phòng vệ sinh không ngừng dùng nước lạnh hắt lên mặt của mình, ép buộc bản thân mau chóng khôi phục lý trí, bản thân y đã không chịu nổi sự cám dỗ của hẳn.

Mà Tiêu Đế Chi ngồi trên sofa cũng không dễ chịu, cảm thấy thân thể Tô Vũ Trạch phản ứng, làm hẳn cũng phản ứng theo, nhưng nếu như y đã nói không muốn, vậy thì sẽ không áp bức y, thoải mái cười cười, hai tay khoanh ở sau gáy, nằm trên ghế sofa, dư vị vừa mới hôn vẫn còn, vị đắng trong miệng cũng không phải khó chịu đến vậy...

22. Chương 22: Lưu Giữ Anh Nửa Đời Trôi Giạt

Buổi tối, Tô Vũ Trạch tay cầm một quyển sách tựa ở đầu giường im lặng đọc, đưa mình đặt trong thế ngoại, toàn tâm tập trung vào nội dung trong sách. Tiêu Đế Chi từ phòng tắm đi ra thì thấy được hình ảnh này, hai mắt vẫn bình tĩnh không lay động, không có một tia dục vọng, chỉ nhẹ nhàng vén chăn một bên lên, tiến vào nằm.

Nhìn Tiêu Đế Chi lên giường rồi, nội tâm Tô Vũ Trạch lại nổi lên gợn sóng, con mắt tuy rằng còn ở trong sách, nhưng thay lòng đổi dạ, khép sách lại “Em ngủ, ngủ ngon.” Nằm quay lưng với Tiêu Đế Chi.

“Ngày hôm nay trên sân thượng em tự nhiên chờ người ra vậy? Bên ngoài lạnh lắm.” Theo sau lưng Tô Vũ Trạch nằm xuống.

“Ngày mai sẽ là ngày cuối cùng, em không nỡ rời khỏi nhà.”

“A ” nhẹ nhàng thở dài, “Đúng vậy, có chút không nỡ.”

Cơ thể Tô Vũ Trạch cơ thể hơi dịch về phía trước, chỉ muốn thoát khỏi nguồn nhiệt phía sau.

“Đừng nhúc nhích, đêm nay anh chỉ là muốn ôm em ngủ, Vũ Trạch, ở đâu có em chính là thế giới của anh.” Từng tia từng tia thương yêu.

“...” viền mắt có phần ươn ướt, muốn khóc, tâm như bị mấy lời ấm áp này chậm rãi an ủi, nhiệt khí mịt mờ ở trong mắt, “Ừm, em cũng vậy.” Nhắm mắt lại, tinh tế cảm thụ mười ngón đan vào nhau mang đến rung

động.

Trong cuộc sống sẽ gặp phải rất nhiều loại người, khi gặp phải người nào thì cũng mang trong mình một tình yêu khác biệt, những tình yêu này không phải giả cũng không phải thật, mặc dù bạn tin tưởng đối đãi, nhưng vẫn sẽ bị tổn thương, lừa dối, phản bội, thờ ơ, tim cũng bị xé ra từng mảnh từng mảnh vết thương, sau đó theo thời gian vết thương sẽ đóng vảy, chờ khi được bóc ra thì chỉ còn vết sẹo dày, bảo vệ trái tim, sau khi thân thể dầy dứa, có lời nói khiêu khích, cũng không thể khiến trái tim của mình có bất kỳ rung động mãnh liệt nào, chờ đợi, ắt sẽ có một người mang theo tình yêu tràn ngập ấm áp sâu đậm tới bên cạnh bạn, chỉ cần một đầu ngón tay đụng vào, thì tim sẽ có cảm giác đập thành thịch, hết như mối tình đầu.

Mà lúc này, bàn tay Tiêu Đế Chi đang từng chút sưởi ấm đầu ngón tay lạnh cóng của y, nhiệt độ này, thấm vào lòng y.

Ôm nhau ngủ, một đêm không mộng....

“Ba mẹ, chúng con phải đi.” Tô Vũ Trạch vừa nói vừa một bên thu thập đồ đạc.

“A! Nhanh như vậy đã phải đi rồi.” Tô mẹ hai mắt đầm lệ nhìn bóng người con trai.

“Mẹ, chúng ta sẽ thường xuyên trở về thăm ba mẹ.” Tiêu Đế Chi an ủi.

“Trước đây Vũ Trạch lần nào cũng nói như vậy, kết quả thì sao, một lần cũng không trở về nhìn qua.”

“Mẹ, con sẽ không giống Vũ Trạch nói không giữ lời đâu, nhất định thường xuyên trở về thăm mẹ.” Nụ cười xán lạn, không nhìn thẳng Tô Vũ Trạch mắt công y sẽ trừng hắn.

“Vẫn là con hiếu thuận a, lão già, ông nói có đúng không?”

“Đều rất hiếu a, mặc kệ thế nào, xảy ra chuyện gì, các con đều là con trai tốt của ta, trên đường các con phải cẩn thận a.”

Tô ba Tô mẹ đưa hai người xuống lầu, nhìn hành lý bị bỏ vào cốp xe, càng ngày càng không nỡ xa hai người “Về sau nhất định phải về nhìn chúng ta a.”

Tiêu Đế Chi, Tô Vũ Trạch từng cái từng cái ôm qua Tô ba Tô mẹ.

“Vâng, nhất định, ba mẹ cũng phải chú ý thân thể, thuốc cao huyết áp nhớ phải đúng giờ uống, phải thường tới bệnh viện kiểm tra, có bệnh ngàn vạn lần không được bỏ qua mà hãy tới bệnh viện kiểm tra...” Tô Vũ Trạch nhất nhất phát huy bản năng bác sĩ căn dặn.

“Con di truyền dài dòng thật giống ta, con không cần lo lắng cho bọn ta, ở bên ngoài phải chăm sóc kỹ chính mình.” Tô ba vui mừng cười nói..

Vẫy tay từ biệt, nhìn trong kính chiếu hậu bóng người càng đi càng xa, Tiêu Đế Chi, Tô Vũ Trạch trong lòng cũng không vui được.

Trở lại công tác, tất cả lại khôi phục như cũ, chỉ là so với trước đây bận rộn hơn nhiều, Tiêu Đế Chi thức đêm làm án vụ, mặc dù qua điện thoại đã giao cho trợ thủ một số chuyện, nhưng rất nhiều thứ phải cần hấn tự mình đi xử lý, còn Tô Vũ Trạch cũng mấy ngày liên tiếp đều phải ở bệnh viện trực đêm, rốt cục bận bịu xong mấy ngày, đêm nay Tô Vũ Trạch đã không cần trực đêm, tắm xong đi ra, nhìn Tiêu Đế Chi còn ở thư phòng làm việc, mấy ngày nay hấn vẫn chưa được nghỉ ngơi thật tốt, con mắt phía dưới đã tích tụ quầng thâm, xem ra khoảng thời gian tết này tồn tại không ít công việc, đến nhà bếp hâm nóng sữa bò, chuẩn bị để Tiêu Đế Chi uống, nghỉ sớm một chút, đến khi đi qua phòng khách, điện thoại vang lên, là ở nhà gọi tới.

“Dạ, là ba sao?”

“Vũ Trạch a, mấy ngày nay vẫn tốt chứ?”

“Dạ, rất tốt.”

“Thật ra ngày đó...” muốn nói lại thôi.

“Ngày nào a?”

“Chính là ngày thứ hai con về”

“Ngày thứ hai?” Đột nhiên toàn thân Tô Vũ Trạch cứng ngắc, trước đó một ngày chính là đêm cùng Tiêu Đế Chi làm, lẽ nào bị ba mẹ nghe được?

“Ba thấy, buổi sáng hôm đó ba thấy trên cổ con có dấu vết màu tím, rõ ràng lúc mới về vẫn không có, lưới Đế Chi còn bị cắn phải, từ đầu ba còn không để ý lắm, mãi đến tận mấy ngày kế tiếp, phát hiện quan hệ giữa các con không giống bình thường...”

Tô Vũ Trạch tóm được lời này khiến tay run rẩy, người cũng sửng sốt, đầu óc trống rỗng, làm sao y lại không cẩn thận như vậy.

“Lúc đó, ba cũng thật sự khiếp sợ, không nghĩ tới hai anh em các con lại biến thành loại quan hệ này, ba vẫn không chịu tiếp thu...”

“Ba..., xin lỗi...” nước mắt từng giọt lớn lăn xuống gò má.

“Đừng nói xin lỗi gì cả, Đế Chi, cũng là người tốt, những ngày đó vẫn quan sát các con, mặc dù biết các con làm như vậy không đúng, nhưng biết các con là thật tâm yêu nhau, nếu như cưỡng ép đem các con tách ra, nói không chừng các con sẽ rời nhà trốn đi không muốn về nhà thăm chúng ta, ba cũng vĩnh viễn mất đi hai đứa con trai tốt, ba cũng đổi phương hướng suy nghĩ một chút, so với đem các con tách ra, còn không bằng để các con cố gắng cùng nhau, các con đều quan tâm đối phương như vậy, thì các con nhất định sẽ hạnh phúc, kỳ thực ba và mẹ của con nuôi con lớn như vậy, cũng chẳng mong gì khác, chỉ muốn hi vọng con có thể vui sướng hạnh phúc sống hết đời...” ông dừng lại một chút, “Còn có, ba mẹ thật không có trách nhiệm, cũng không biết một tí gì về con, con lớn như vậy chúng ta còn không biết tính hướng, ép buộc con nhiều lần kết hôn, ba có lỗi với con...”

Điện thoại đầu này Tô Vũ Trạch dùng tay che miệng lại, hô hấp dồn dập, sợ bản thân sẽ rít gào thành tiếng, nhưng không biết rõ là chấn động hay mừng rỡ mà nước mắt một giọt lại một giọt chảy ra.

“Vẫn là câu nói kia, mặc kệ thế nào, xảy ra chuyện gì, các con đều là con trai tốt của ba.”

“AA—— A ——”

“A ——”

Tô Vũ Trạch vâng dạ đáp lời ngắt máy, cũng không thể nhịn được nữa, mừng rỡ như điên cao giọng rít gào, y không biết ngoại trừ rít gào còn có cái gì có thể biểu đạt ra tâm tình của y bây giờ, Tiêu Đế Chi nghe thấy tiếng gào vội vàng từ thư phòng chạy ra xem Tô Vũ Trạch xảy ra chuyện gì, chỉ thấy sữa bò rơi xuống một chỗ, Tô Vũ Trạch lệ rơi đầy mặt, liền chạy tới, buồn cười nói: “Không phải chỉ rơi một cốc sữa bò sao, cần phải khóc thành như vậy không?”

Vừa thấy Tiêu Đế Chi, không kịp giải thích cái gì, mặc kệ xông lên mạnh mẽ ôm lấy hắn, không để ý hắn kêu đau dùng sức ở trên vai hắn cắn ra dấu răng.

“Rốt cục là làm sao?” Tiêu Đế Chi căng thẳng hỏi.

“...” Chỉ lắc đầu, chỉ có khóc, Tô Vũ Trạch không đáp lại được, hạnh phúc mãnh liệt đột kích khiến đầu y hơi chóng váng, khó có thể tin, hạnh phúc như sắp phát điên, Tiêu Đế Chi, chúng ta có thể đường đường chính chính ở cùng nhau, chúng ta được chúc phúc đến từ ba mẹ. Hãy cho ta một ít thời gian để tiêu hóa hết hạnh phúc đột nhiên đến đi, phần hạnh phúc này, em đồng ý dùng cả đời chậm rãi lĩnh hội, cùng anh Đế Chi, đồng thời dùng thời gian một đời tới chia sẻ.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Nâng mặt Tiêu Đế Chi hưng phấn hỏi.

“Chuẩn bị cái gì?” Bị Tô Vũ Trạch vừa khóc vừa cười làm hắn hơi nghi hoặc.

“Làm tốt tinh thần bị hạnh phúc mãnh liệt đột kích va vào choáng váng?”

“Hả? Có ý gì? Thân ái.”

“Ba mẹ biết chuyện chúng ta, bọn họ chúc phúc chúng ta.” Y không thể chờ đợi được nữa đem tin này nói ra.

“Là thật sự?” Thấy Tô Vũ Trạch không ngừng gật đầu, “Quá tốt rồi!” Tiêu Đế Chi kích động đem Tô Vũ Trạch ôm ngang lên xoay vòng. (ôm công chúa, quá sến ạ hụ hụ)

Ở từng vòng xoay tròn, Tô Vũ Trạch phảng phất nhìn thấy mình cùng Tiêu Đế Chi nắm chặt tay, như hình ảnh dĩ vãng, hạnh phúc nhắm mắt lại...

Tiêu Đế Chi không chú ý tới sữa bò đổ trên sàn nhà, không may trượt chân, “A! Đau quá ”

Hai người song song ngã xuống, Tô Vũ Trạch đặt ở trên người Tiêu Đế Chi, không đau tẹo nào, “Àch...thật không tốt, em quên nhắc nhở anh, trên sàn nhà có sữa bò.” Bồi tội giúp Tiêu Đế Chi xoa xoa chỗ đau.

“Anh mặc kệ, là do em sai, anh muốn dùng em làm thịt bồi tội!!”

“...” mặt đen lại, “Đừng quên anh còn làm việc.”

Kéo đồng quần áo vướng bận ra, “Công việc để sau a, hiện tại quan trọng nhất chính là bồi thường cho anh, nhanh, cởi sạch.”

“Vậy anh nhanh đi tắm rửa sạch sẽ.”

“Cùng nhau tắm!” Không đợi Tô Vũ Trạch trả lời, liền ôm lấy y đi đến phòng tắm.

“A! Không muốn, em đã tắm...tắm rồi...a...”

Đón lấy chính là mấy từ không rõ nghĩa, âm thanh rất ám muội!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-mi-hinh-cong-gap-go-tong-cong-dai-nhan>